

У дворі

Оксана Сайко

Сонце світило крізь шибку вікна, погойдувалося й вигравало сліпучими плямами на шовкових зелених гардинах, плигало по кімнаті веселими сонячними зайчиками, ніби дражнилося, кликало покинути все і гайнути на вулицю. Погортавши підручника з географії, Артем жбурнув книжку на стіл. Ну все, годі, хіба можна в такий погожий, весняний день сидіти за нудними уроками? Тим більше, сьогодні субота, попереду ще один вихідний, ще буде час! Та й вдома нікого... Батько вже тиждень як у відрядженні, а мама до вечора чергує в лікарні... Артем полюбляв залишатися вдома сам. Можна було зайнятися, чим завгодно – досхочу дивитися телевізор чи грати у комп'ютерні ігри, а то й поганяти м'яча з хлопцями у дворі... Він пригадав, як днями домовився з Микитою піти на ріку й пустити кораблика, якого недавно вони змайстрували на гуртку юного техника. "Саме гарна нагода, ріка зараз повноводна й стрімка... А може, придумаємо з хлопцями ще щось цікавіше!" – з цією думкою схопив куртку й вибіг у двір.

Біля під'їзду старшокласник Руслан саме заводив свого мотоцикла.

– Привіт! Ну що, може, махнемо кудись? – зрадів Артем.

З Русланом було завжди цікаво. Він умів вигадувати всілякі штуки, як жоден з хлопців у їхньому дворі, іншого такого відчайдуха ще треба було пошукати. Йому могло спасти на думку вилізти на дах п'ятиповерхівки і звідти дражнитися з дівчатами, що внизу завмирили від страху... Хоч дах плаский, та все ж... Він міг, мов шаленець, гасати на своєму мотоциклі, аж всім перехоплювало подих, видряпуватися на верхівку старого ясеня й розгойдуватися на ньому, немов Тарзан, або довго висіти вниз головою на турніку... Літні жінки завжди ним обурювалися і називали лобурякою... А ще він найкраще з усіх хлопців грав у футбол. І навіть Дмитро з їхнього двору, який недавно повернувся з армії, вітався з ним за руку. Артемові завжди хотілося бути схожим на Руслана. Він був авторитетом для всіх хлопців і подобався всім дівчатам.

– Вибач, старий, зараз ніяк, – відказав Руслан, – є важливі справи. Коли що, увечері побачимось.

За мить Русланів мотоцикл, чмихнувши, зник за рогом. "Нічого не вдієш, – зітхнувши, подумав Артем, – доведеться запускати у плавання кораблика. До вечора ще й так далеко..." І, підійшовши до другого під'їзду, гукнув до напівпрочиненого вікна на третьому поверсі:

– Мики-то-о-о! Виходь у двір!

Та замість Микити у вікні з'явилася його мама.

– Микита вчить уроки! Нема чого вам вештатися разом! Позавчора математику прогуляли? От за це він тепер і не вийде у двір! А твоїй матері я теж скажу, хай нагляне за тобою! Знатимеш, як прогулювати!

"Ну от! Ще того тільки й бракувало! – посмутнів Артем. – Цікаво тільки, як це вона

про все дізналася? Може, це Микита зізнався? Цілком на те схоже! Недарма ж Руслан часто називає його тюхтієм! Ну, нехай він тільки попадеться мені до рук!.."

Артем озирнувся навколо, не знаючи, куди себе подіти. На майданчику біля гойдалок бавилися діти, на лавочці сиділо дівчисько, що минулого тижня переїхало сюди з батьками на нову квартиру, поверхом вище... Кілька разів він бачив її мимохідь, коли вона гуляла разом з мамою, тримаючись за її руку. Схоже, вона була його ровесницею. "Якась тюхтійка, - подумав Артем, - одразу видно, мамусина донечка". Таких дівчат Руслан називає нецікавими занудами.

Біля гаражів Дмитро, лежачи під авто, лагодив старі жигулі. Артем і собі спробував залізти під машину - раптом, знадобиться його допомога й Дмитро зрадіє помічникові? Але Дмитро зовсім не зрадив, а невідомо чого навіть розгнівався, бо прикрикнув, ще й штурхонув його ногою:

- Ану, шкет, гайда звідсіля! Ще тебе тут бракувало! Це тобі не іграшки.

Артем важко зітхнув. Якби на його місці був Руслан, Дмитро його б не прогнав, дозволив би допомогти, ще й цигаркою пригостив би... "Який нещасливий день, дарма що світить сонце," - подумав спересердя. Присівши на лавку й витягнувши мобільник, заходився шукати, кому б то подзвонити з друзів, щоби кудись податися. Поряд сиділо те дівчисько, мамусина донечка-тюхтійка, на яку Руслан і не думав звертати увагу. Тож він і не звертав, з навмисною байдужістю навіть не глянувши в її бік, так, наче її поруч і не було.

- Вибачте, а ви хто? - раптом заговорила вона.

- Що? - з презирливим подивом перепитав Артем. До нього ще ніхто не звертався на "ви". Крім того, дівчисько те могло б принаймні повернутися в його бік, а не гонорово дивитися поперед себе. Така зарозумілість його зачепила, і він вже хотів було сказати їй щось образливе, але стримався і тільки буркнув:

- А тобі що до того, хто я?

- А я вже знаю, - всміхнулася вона.

Повернувшись, вона дивилася кудись повз нього, і він помітив, які гарні у неї блакитні очі, і аж зніжковів від цього.

- І хто ж я такий? - спитав він вже трохи м'якше.

- Ти живеш поверхом нижче, а щойно кликав якогось Микиту. А вчора ти намагався зробити на гойдалці "сонечко", але впав. Я впізнала по голосу.

Її відповідь здалася йому дивною, а коли вона згадала про його вчорашню спробу зробити на гойдалці "сонечко", він почервонів. "Шкода, що впав, треба тренуватися," - промайнула думка.

- Така тепла весна, а як воно навколо? - спитала вона.

- Як це? - не зрозумів Артем.

- Розкажи, як воно тут, коли весна? Я ще не зовсім знаю цей двір.

- Та як, як... Хіба сама не бачиш? - знову буркнув. Ця дівчина була справді дуже дивна.

- Не бачу... - промовила, винувато всміхнувшись, знову дивлячись кудись повз

нього.

Аж тепер він помітив той дивний блиск в її очах, такий яскравий та гарний, ніби саме сонце купалося в них, і враз розгубився від раптового здогаду: вона сліпа! Так ось чому вона гуляла, тримаючись за материну руку, чому так неприродно дивилася на нього!.. А він, дурень, вважав її тюхтіюкою...

- Вибач, - сказав ледь чутно, засоромлено.

- Нічого... ти ж не знав, - відказала просто, знову йому всміхнувшись. - А як тебе звати?

- Артем.

- А я Олеся...

Вона простягнула до нього свої руки і торкнулася його обличчя. Її дотик був ніжний, і Артем знову знік.

- Тож як тут, навколо? - спитала.

На мить Артем замислився, почухавши потилицю.

- Ну... Тут багато дерев, зараз на гілках пробиваються бруньки. Коли вони цвітуть, то ніби зодягнуті у вінки чи в капелюхи, а коли відцвітають, на землі багато білого цвіту, як снігу...

- Як снігу? - засміялася Олеся.

- А біля мого вікна росте яблунька і до неї можна дотягтися просто з вікна... Я можу перелазити на неї з підвіконня...

- Як добре! То біля твого вікна напевно вранці співають пташки?

- Не знаю, якимось чином не зауважив...

- Це тому, що ти пізно прокидаєшся, а ти спробуй прокинутися рано-вранці і послухати...

Артем хотів ще щось розповісти їй: як лазив з Русланом та хлопцями по даху і навіть сидів на краю, біля ринви, звисивши ноги, але тієї миті підійшла Олесина мама і повела її до під'їзду. Вже біля дверей Олеся повернулася і гукнула йому:

- А ти заходь у гості! Сьогодні о сьомій! Мама пиріг спече!

- Прийду обов'язково! - радісно прийняв запрошення Артем.

Увечері, коли він саме зібрався до Олеси, у вікно стукнув камінець - це Руслан викликав Артема у двір.

- Ну що, пішли? Пацани зібралися, зіграєм у карти. Але спочатку побіжиш у магазин і купиш старшим пива, даю гроші.

- Зараз не можу, Рус... Я в гості зібрався. Мене вже чекають.

- В гості? - скривився він.

- Ти її знаєш, вона недавно переїхала в наш під'їзд... Вона...

Руслан презирливо сплюнув крізь зуби й насмішкливо кинув, урвавши його:

- Не знав, що ти такий, що проміняєш компанію на якусь дівку. Ну, біжи в гості, тюхтію!

Якась гаряча хвиля піднялася в ньому - ніколи ще Руслан не називав його так. Артем спалахнув і стиснув кулаки.

- Та нічого ти не розумієш, - сказав хрипко і, розвернувшись, швидко пішов у під'їзд, вже не чуючи Русланової лайки, що летіла йому в спину.

Вибігши на третій поверх, спинився, віддихуючись перед дверима Олесиної квартири. Уперше за час своєї дружби з Русланом, зумів піти йому наперекір, але й сам дивувався собі, що зовсім не шкодував про те. "Можливо, з часом він все зрозуміє," - ця думка вмить принесла полегшення, й Артем рішуче натиснув на ґудзик дзвінка.